

ไม่มีพรหมแดนสำหรับพระเจ้า

Lectio (พระเจ้าตรัสอะไร)

บทบัญญัติเอก

³⁴เมื่อชาวฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูเจ้าทรงทำให้ชาวสะดูสีหนึ่งอิงไป จึงมาชุมนุมพร้อมกัน ³⁵มีคนหนึ่งเป็นบัณฑิตทางกฎหมายได้ทูลถามเพื่อจะจับผิดพระองค์ว่า ³⁶“พระอาจารย์ บทบัญญัติข้อใดเป็นเอกในธรรมบัญญัติ” พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า ³⁷“ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน ³⁸นี่คือบทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก ³⁹บทบัญญัติประการที่สองก็เช่นเดียวกัน คือ ท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง ⁴⁰ธรรมบัญญัติและคำสอนของบรรดาประกาศกก็ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติสองประการนี้” (มธ 22:34-40)

(ทำความเข้าใจกับตัวบท)

ความขัดแย้งระหว่างผู้นำอิสราเอลกับพระเยซูเจ้าดำเนินต่อไปหลังจากชุดคำอุปมา เป็นความขัดแย้งกับบรรดาชาวฟาริสีเรื่อง “การเสียามิแก่พระจักรพรรดิซีซาร์” (มธ 22:15-22) กับบรรดาชาวสะดูสีเรื่อง “การกลับคืนชีพของผู้ตาย” (มธ 22:23-33) และบัณฑิตทางกฎหมาย เรื่อง “บทบัญญัติเอก” (มธ 22:34-40)

พระเยซูเจ้าทรงทำให้ชาวฟาริสีตกหลุมพราง ด้วยการขอให้เขานำเงินที่ใช้เสียามิมาให้ พระองค์สักหรียญหนึ่ง เมื่อทรงถามว่า “รูปและคำจารึก(บนหรียญ)เป็นของใคร” เขาตอบว่า “เป็นของพระจักรพรรดิซีซาร์” พระองค์จึงตรัสว่า “ของของซีซาร์ จงคืนให้ซีซาร์ และของของพระเจ้า ก็จงคืนให้พระเจ้าเถิด” (มธ 22:19-21)

ชาวสะดูสีแสดงให้เห็นว่า ไม่เข้าใจว่าความตายเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งด้วยอำนาจของพระเจ้า อีกทั้งไม่เข้าใจพระคัมภีร์ เมื่อพระเจ้าทรงประจักษ์แก่โมเสส ณ พุ่มไม้ พระองค์ตรัสกับท่านว่า ทรงเป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และของยาโคบ ท่านเหล่านี้มีชีวิตรอดและตายไปก่อนโมเสส แต่ยังคงมีชีวิตรอดอยู่หลังความตายทางกายภาพ เนื่องจาก “พระองค์มิใช่พระเจ้าของผู้ตาย แต่เป็นพระเจ้าของผู้เป็น” (มธ 22:32)

ส่วนบัณฑิตทางกฎหมายยอมรับคำสอนของพระเยซูเจ้าเรื่องบทบัญญัติเอก ได้แก่ ความรักต่อพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ (มธ 22:34-40)

คำสัญญาของพระเยซูเจ้า “จงอย่าคิดว่า เรามาเพื่อลบล้างธรรมบัญญัติหรือคำสอนของบรรดาประกาศก เรามีได้มาเพื่อลบล้าง แต่มาเพื่อปรับปรุงให้สมบูรณ์” (มธ 5:17) และ “ท่านอยากให้เขาทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้นเถิด นี่คือธรรมบัญญัติและคำสอนของบรรดาประ

กาศก”(มธ 7:12) เป็นความจริงในประโยคสรุป “**ธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนของบรรดาประกาศกก็ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติสองประการนี้**” (มธ 22:40)

ในความเป็นจริงบรรดาชาวฟาริสีรักธรรมเนียมปฏิบัติ และให้ความสำคัญต่อธรรมเนียมปฏิบัติทุกข้อ ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ พระเยซูเจ้าเองก็ทรงมีความคิดเช่นนี้ “**ผู้ใดละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติเพียงข้อเดียว แม้เล็กน้อยที่สุดและสอนผู้อื่นให้ละเมิดด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรสวรรค์ ส่วนผู้ที่ปฏิบัติและสอนผู้อื่นให้ปฏิบัติด้วย จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรสวรรค์**” (มธ 5:19)

ณ ที่นี้ พวกเขาต้องการทราบว่ามีบัญญัติข้อใดบ้าง ที่เมื่อปฏิบัติแล้วเท่ากับปฏิบัติบัญญัติหมดทุกข้อ พระเยซูเจ้าทรงทราบความปรารถนาของเขา จึงตอบพวกเขาว่า “**ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน** (ข้อ 37)

การรักพระเจ้าเช่นนี้หมายถึงการทำตนเป็นผู้ครบครันดังพระบิดาเจ้าสวรรค์ (5:48) ตามความหมายของคำเทศนาบนภูเขา หากต้องการทราบว่า ในตัวเรามีความรักเช่นนี้หรือไม่ ให้ดูว่าเรามีความรักต่อเพื่อนมนุษย์หรือเปล่า? พระเยซูเจ้าตรัสต่อไปว่า “**บทบัญญัติประการที่สองก็เช่นเดียวกัน คือท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง**” (ข้อ 39)

คำว่า “เพื่อนมนุษย์” ตามความหมายของบทเทศน์บนภูเขา หมายถึง “ศัตรู” ด้วย ดังพระวาจาที่ว่า “**แต่เรากล่าวแก่ท่านว่า จงรักศัตรู จงอธิษฐานภาวนาให้ผู้ที่เบียดเบียนท่าน**” (5:44) พระเยซูเจ้าทรงสรุปว่า “**ธรรมเนียมปฏิบัติและคำสอนของบรรดาประกาศกก็ขึ้นอยู่กับบทบัญญัติสองประการนี้**” (ข้อ 40)

บทบัญญัติสองข้อนี้แยกกันไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น บทบัญญัติประการสองเป็นตัวชี้วัดว่า เราได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติข้อแรกหรือไม่

นักบุญเปาโลยืนยันว่า “**ถ้ามีบทบัญญัติอื่นอีกก็สรุปได้ในข้อความนี้ว่า จงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง ความรักไม่ทำความเสียหายแก่เพื่อนมนุษย์ ความรักเป็นการปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติอย่างครบถ้วน**” (รม 13:9-10)

ในจดหมายถึงชาวกาลาเทีย ท่านเขียนว่า “**เพราะธรรมเนียมปฏิบัติทั้งหมดสรุปได้เป็นข้อเดียวว่า จงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง**” (กท 5:14)

แต่คำอธิบายพระวาจาที่ดีที่สุดคือคำอธิบายของนักบุญออกัสตินที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านเปรียบเทียบระหนังกับปีกนก ท่านกล่าวว่า “**ปีกข้างหนึ่งคือ ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน**” แต่อย่ายึดติดอยู่กับปีกข้างเดียว เพราะหากท่านยึดติดกับปีกนั้นแล้ว ท่านก็สูญเสียปีกข้างนั้นไปด้วย

“**ท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง**” “**เพราะผู้ไม่รักพี่น้องที่เขาแลเห็นได้ ย่อมไม่รักพระเจ้าที่เขาแลเห็นไม่ได้**” (1 ยน 4:20) เป็นปีกอีกข้างหนึ่งที่ต้องติดเข้าไป ท่านจึงจะบินได้ ท่านจะถอนความโลภสิ่งของของโลกออกจากใจ และปลุกความรักในสมบัติสวรรค์ได้อย่างมั่นคง

เมื่อท่านวางตัวอยู่บนปีกสองข้างนี้แล้ว จิตใจของท่านจะถูกยกสูงขึ้น เมื่อจิตอยู่สูง ก็จะดึงกายขึ้นไปด้วย ท่านอย่าคิดว่าเป็นเรื่องยาก ท่านสามารถค้นหาข้อความมากมายจากพระคัมภีร์

ซึ่งสามารถนำมารำพึงได้ แต่ธรรมเนียมปฏิบัติทุกข้อและคำสอนของบรรดาประกาศกก็ขึ้นอยู่กับ
บทบัญญัติสองประการนี้

Meditatio (พระวาจาตรัสกับฉันวันนี้)

* “ท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” หมายความว่า เพื่อนมนุษย์กับตัวฉันมีคุณค่า
เท่ากัน พระตรีเอกภาพทรงประทับในตัวของผู้อื่น เหมือนที่ทรงประทับในตัวฉัน ดังนั้น ความรัก
ต้องเป็นส่วนสำคัญของชีวิต

* เมื่อพระวาจาทรงรับเอากายเป็นมนุษย์ ทรงทำให้เกิดสัมพันธ์ภาพอันแน่นแฟ้น
ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ดังนั้น ความรักต่อพระเจ้ากับความรักต่อเพื่อนมนุษย์จึงมีอาจแยกจาก
กันได้ ความรักที่ฉันมีต่อพระเจ้า เร่งเร้าฉันให้กระทำความดี และมีเมตตาจิตต่อเพื่อนพี่น้องหรือ?

* “เพื่อนมนุษย์” หมายถึง “ศัตรู” ที่เราต้องรักเช่นกัน ฉันอาจไม่มีศัตรู แต่อาจมีบุคคลที่ฉัน
รู้สึกลำบากใจที่จะมีความสัมพันธ์กับเขา พระเยซูเจ้าทรงเชื่อเชิญฉันให้รักเขาด้วย

* ความรักต่อเพื่อนมนุษย์ เรียกร้องให้เราเป็นธรรมทูต ดังพระวาจาที่ว่า “ท่านทั้งหลาย
จงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา” (มธ 28:19)

Oratio (พระวาจาทำให้ฉันภาวนา)

ขอโทษ “ถ้าผู้ใดพูดว่า ‘ฉันรักพระเจ้า’ แต่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นย่อมเป็นคนพูดเท็จ
เพราะผู้ที่ไม่รักพี่น้องที่เขาแลเห็นได้ ย่อมไม่รักพระเจ้าที่เขาแลเห็นไม่ได้” (1 ยน
4:20) โปรดเมตตาลูกเทอญ

ขอบคุณ “ประชาชนที่ได้ฟัง ต่างพิศวงอย่างยิ่งในคำสอนของพระองค์” (มธ 22:33)

ลูกขอขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระวาจาทรงชีวิตที่ประทานแก่ลูกในวันนี้

ขอพรพระเจ้า

“พระหรรษทานที่พระเจ้าประทานให้กับข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระ
คริสตเยซูไปยังคนต่างศาสนา โดยทำหน้าที่สมณะในการประกาศข่าวดีของพระเจ้า
เพื่อให้คนต่างศาสนาได้เป็นเสมือนเครื่องบูชาที่พอพระทัย ซึ่งพระจิตเจ้าทรงบันดาล
ความศักดิ์สิทธิ์ให้” (รม 15:15-16) เชิญเสด็จมาเถิด พระจิตเจ้าข้า

Contemplatio (พระวาจาของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง)

“พระจิตเจ้าซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา ได้หลังความรักของเจ้าลงในดวงใจของเรา
“ (รม 5:5)

“ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุด
สติปัญญาของท่าน (ข้อ 37) “ท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” (ข้อ
39)

Communicatio (งานธรรมทูต)

เมื่อปี ค.ศ. 2000 โอกาสฉลองวันธรรมทูตสากล ที่ลานหน้าพระวิหารนักบุญเปโตร สมเด็จพระสันตะปาปาจอห์น ปอลที่สอง ทรงประกอบพิธีบูชาขอบพระคุณ ท่ามกลางผู้จาริกแสวงบุญจำนวนมากจากทั่วทุกมุมโลก

ตอนภาคถวาย ผู้แทนจากแต่ละทวีป เดินเป็นแถวไปยังหน้าพระแท่น แต่ละคนถือถาดดินจากทวีปของตน ดินจากอัฟริกา อเมริกา ยุโรป โอเชียเนีย และดินจากเอเชีย

หน้าพระแท่น มีกระถางใบใหญ่ตั้งอยู่ ผู้แทนของแต่ละทวีป ได้เทดินจากถาดลงไปในกระถาง ดินได้ถูกคลุกเคล้าเข้ากัน ดินจากห้าทวีปได้ถูกรวมเป็นดินเดียวกัน

สมเด็จพระสันตะปาปา ทรงปลุกต้นมะกอกลงในกระถางนั้น ขณะเดียวกัน นักขับร้องได้ขับเพลงประสานเสียงอันไพเราะ ความว่า **“พระคริสตเจ้า คือสันติของเรา ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นหนึ่งเดียว โดยทรงทำลายกำแพงที่แบ่งแยก คือการเป็นศัตรูกัน”** (อฟ 2:14)

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx